

Alfred Philippe Roll.

‘Ο ύπνος.

άπό τὸν οἰνόν του· είναι ὅμως βέβαιον ὅτι αὐτὸς μόνον ἐκληρονόμησαν.

Περὶ τὸ λυκόφως, δὲ Ταρντίφ ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν. ‘Οταν, περὶ τὴν ἔσπεραν, ἐνεφανίσθη δὲ πάτερ Δερκετ διὰ νὰ λάβῃ τὰς ὑπολειφθείσας εἰκόνας, ἡ ἀγωνία εἶχεν ἀρχίτει. Ἡ διτροκοπώλις τὸν ἐδειώνθη ἀναλόγως τοῦ ἱεροῦ τίτλου καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός της. ‘Ο Ζιλλό, παρ' ὅλην τὴν θλίψιν του διὰ τὸ προσεγγίζον τέλος τοῦ φύλου τοῦ Ταρντίφ, ἐτέρπετο ἀπολαμβάνον τὴν ποιητικὴν εὐφράδειαν τῆς ἀγαθῆς ἔκεινης κόρης. ‘Ο πάτερ Δερκετ ἡδέλητεν ἀποδιώξῃ τὴν διτροκοπώλιδα διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς ἢ κάλλιον μέχρι τῆς πινακοθήρης. ‘Ο ἀγώνων ὑπῆρξε σκληρότατος διὰ τὸν σεβάσμιον πατέρα, καθ' ὅσον ἡ διτροκοπώλις ἔθετεν εἰς ἐνέργειαν φοβερὰ θέλγητρα, πρὸ τῶν δοπίων πᾶς ἄγιος ἵησοντες ἥτο ἀδύνατον νὰ μὴ πτοηθῇ. ‘Απῆλθεν, ἀλλ' ἀποφατισμένος νὰ ἔπανέλθῃ μὲ κουστοδίαν ὑπεραπιστῶν τοῦ νόμου. Ο Ζιλλό ἔγραψεν εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ταρντίφ. ‘Ο ἀδελφὸς τοῦ μακριόν, ταξειδεύοντας εἰς Παρισίους, ἔζητε πληροφορίας περὶ αὐτὸν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του. ‘Ο Ζιλλό τοῦ ἔδωκε λεπτομερεῖς πληροφορίας καὶ τὸν συνερθύλευσε νὰ διεκδικήσῃ τὴν πινακοθήρην ἀπὸ τοὺς ἵησοντας, ἵχυριζόμενος ὅτι τόσον σεβαστὸν σωματεῖον ἥτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὸ δίκαιον.

— ‘Εὰν σὶς ἐπιστρέψουν τὰς εἰκόνας σας, νὰ μοῦ χαρίσετε μίαν τοῦ φύλου μου Ζιλλό, ποῦ παριστάνει σκηνὴν μαγείας, εἴτεν ἡ διτροκοπώλις. Αὐτὴ δὲ θέλεινα ἡ πληρωμὴ μου δι' ὅ, τι ἔκαμα εἰς τὸν ἀδελφὸν σας.

— Έγὼ δὲν ζητῶ τότον μικρὸν πρῆγμα. Θέλω δώδεκα φιάλας μὲρος ὡς γιά νὰ ξεθεωρῶ στὸ μεθύσιο ἄλλες δώδεκα φορές ἀκόμα πρὶν πεθάνω καὶ γά.

“Ο, τι ἀφηγήθη ἀποτελεῖ τὸν πρόδολογον τοῦ δωδεκάτου τόμου τῆς ἔκδοσεως Riché, ἥτις ἐτυπώθη τὸ 1776 εἰς ‘Αμυτερνταμ παρὰ τοῦ Marc-Michel-Rey. Ἡ ὑπόθεσις τῶν ἑκατὸν καὶ μιᾶς εἰκόνων καταλαμβάνει εἴκοσι καὶ πέντε σελίδας.

«Μετὰ τρεῖς συνεδριάτεις, ἐκάστη τῶν δοπίων διήρκεσε δίωρον, οἱ ἄγιοι ἱησοῦται κατεδικάσθησαν ν' ἀποδώσωτι τὰς εἰκόνας καὶ νὰ πληρώσω τὴν ἀξίαν ὅσων ἴχυριζοντο ὅτι ἔχαμηταν. Ἡ ἀπόφασις φέρει χρονολόγιαν 9 Αὔγουστου 1729.

«Μεταξὺ τῶν μαρτύρων ἦσαν ὁ σιδόριος Ζιλλό, ζωγράφος τῆς Όπερα, καὶ ἡ δεσποινίς Μαρι—‘Αν Βατού, διτροκοπώλις, οἵτινες καὶ ἐμεωρήθησαν ὡς οἱ καλλιτοί τῶν συνηγόρων τῶν κληρονόμων.

Αἱ εἰκόνες ἐπεστράφησαν εἰς τοὺς κληρονόμους, οἵτινες τὰς ἐπώληταν πομπωδῶς. Τί ἀπέγειναν τ' ἀριτουργήματα ἔκεινα, τὰ τότον προσφιλῆ εἰς τὸν Ταρντίφ, τὸ φῦσις ἔκεινο τῶν δρθαλμῶν του καὶ ἡ ζαρὰ τοῦ πνεύματός του; Περιηλθον τὸν κόσμον; Αὐτὴ εἶναι ἡ ἴπτορις τῆς γενεαλογίας καὶ μεταναστεύτεως τῶν λαῶν. Περιέπετεν εἰς χειράς μους ζωροτάτη καὶ φωτεινοτάτη κεφαλή, ἀνυπόγραφος, ἀλλὰ προδίδουσα τὸν εῦδυμον καὶ πλούτιον χρωστήρα τοῦ Ζιλλό, τοῦ ἀπότομον ἔκεινον παιδίον, ὅπερ ὑπῆρξεν διμοτράτειον τῶν αὐλικῶν μέχρι τῆς δύτεως τοῦ βίου του. ‘Οπισθεν τοὺς ὑφάτματος διὰ χαρακτήρων λίαν εὐδιακρίτων ἔτι ἀναγινώσκεται: **Σιλλογὴ Ταρντίφ.** Ταλαιπώρος Ταρντίφ! ‘Εὰν ἐγνόιξεν ὅτι σὶς ἀγωνίας καὶ ὁ παράφορος ἐνθουσιασμός του κατενοήθησαν—μετὰ διλόκηρον ἐκατονταετίαν!

Μετάφρασις ΑΛΕΞ. Π. ΔΟΥΖΙΝΑ

